

Киото – културната столица на Япония

Атмосферата на древна Япония струи навсякъде в Киото. Градът е един от най-красивите и изпълнени с история и култура градове в Страната на изгряващото слънце. В него се намират 1600 будистки храма, 400 шинтоистки параклиса, много красиви дворци и градини. 17 от тях са в списъка на световното културно наследство на Юнеско: храмът Кийомидзудера, известен с широката си открита тераса; Златният храм Кинкаку-джи и Сребърният храм Гинкаку-джи, които са били вили на шогуните от рода Ашикага през 15 в.; дзен будисткият храм Рьоанджи с най-известната каменна дзен градина в Япония; дворецът Ниджо-дзо – резиденция за шогуните Токугава и др.

Киото пази и до днес автентичната си архитектура, тъй като по време на Втората световна война не е подложен на унищожителни бомбардировки, макар че първоначално е бил на първо място в списъка на градовете, които трябвало да бъдат унищожени от атомна бомба.

Ерата на мира и спокойствието – Хейян

Древната столица на Япония, Киото, е седалище на императорския двор

от 794 до 1868 г. За да избегне вмешателството на последователите на будизма в политиката, император Камму (781–806) премества столицата от Нара първоначално в Нагаока, а през 794 г. – на територията на днешно Киото и обявява началото на Ерата на мира и спокойствието – Хейян. Новата столица нарича Хейянкио. По-късно градът носи името Мийако и Сайкийо, а от 1868 г. е известен като Киото (столичен град). Императорският град бил проектиран по китайски образец във формата на правоъгълници с дължина 5 км и ширина от 4,5 км. Абсолютна симетрия трябвало да бъде съблюдавана и при изграждането на различните квартали. Всички улици и канали образували прав ъгъл. В северната част на града бил разположен императорският дворец, в североизточната живеели велможите, а в южната – занаятчиите и простолудиеето. От трите страни градът бил заобиколен от река Камо, а от четвъртата – от гората – и имал перфектно разположение според Фън Шуй.

Строгий план обаче се обогатявал в продължение на столетия с елементи на старата японска архитек-

тура и придавал на Киото неповторима атмосфера, която е съхранена и до днес.

Периодът Хейян е известен и като златен век за японската литература. От този период са запазени романът „Сказание за Генджи“ (XI в.) на японската благородничка Мураками Шикибу и „Записки под възглавката“ (също от началото на XI в.) на придворната дама Сей Шонагон.

Към киотските забележителности

Пътят от Токио до Киото е около три часа с шинкансен (vlak-стрела). Затова първото ми впечатление от Киото не са древните храмове, а монументалната железопътна гара, построена през 1997 г., която е в пълен контраст с всичко, което ми предстои да видя по-късно. Остъклената ултрамодерна гара не е съвсем по моя вкус, но нямам време за размисъл. Бързо се втурвам към автобуса, който ще ни отведе до историческата част на града. Нашата относително голяма група се разделя на подгрупички – всяка от които избира свой маршрут. Започват множество обиколки и търчене по

старите киотски улечки с фотоапарат в ръка. Снимам храмове, градини, светилища и много, много хора от всякакви националности. Най-голямо впечатление обаче ми правят момичетата в пъстроцветни кимона, които тук срещам постоянно и които чинно ми позират. Кимоната, произведени в Киото, са много ценени и неслучайно градът е известен като главен център за производство на кимона.

Златният павилион – Кинкаку-джи

Опитваме се да разгледаме забележителностите на Киото за един ден, което е практически невъзможно. Първо тръгваме към Златния храм или Златния павилион, известен като Кинкаку-джи. (на японски език „кин“ означава злато). Тук навалищата е най-голяма и трябва да чакаме дълга опашка, докато пред нас Кинкаку-джи блесне в цялата си сияйна красота. Неговото огледално отражение в езерото е приказно красиво. Абсолютното сливане на природата със съвършената японска архитектура ме кара да затая дъх и да се любувам на божествената красота на това ненадминато човешко творение. Към действителността ме връщат тълпите от туристи, които прииждат да се снимат пред храма. Кинкаку-джи е построен е през 1397 г. като вила на шогун Ашикага Йошимитсу, а след неговата смърт е превърнат в храм – дзен будистки храм, наречен Рокуон-джи. Конструкцията е триетажна, с четириъгълен покрив. Стените са покрити със златен пласт, защото Кинкаку-джи пази реликвите на Буда. Първият етаж е образец на дворцовата японска архитектура. Известен е като „Залата на пречистването“. Вторият е служил за резиденция на самураите. Наричан е „Пещерата на милосърдието“. Третият – „Върхът на пустотата“ – е в китайски стил. Покривът е украсен със златен феникс. Днешният Златен павилион е точно копие на изгорелия храм. В една мрачна юлска нощ на 1950 г. Кинкаку-джи, който преживява много войни и природни катаклизми, вкл. и Втората световна война, става жертва на млад будист-психопат, който не можел да приеме, че в све-

та на смъртните може да съществува такова съвършено творение и запалва храма. Още през 1955 г. храмът е възстановен. Днес на неговата съвършена красота могат да се радват хора от целия свят.

Прекрасната японска градина, която заобикаля Кинкаку-джи, има уникален ландшафт. Следейки маршрута по картата, се изкачваме на близкия хълм. По стръмните пътеки срещаме много туристи и големи групи от ученици, с каски на главите. Минаваме през малък параклис, пред който хвърляме йени за щастие. Стигаме до магазинчета за сувенири, където

всеки на достъпни цени може да си купи по нещо за спомен от Киото.

Сребърният павилион – Гинкакуджи

Ето че стигаме и до т.нар. Сребърен павилион, който също е дзен будистки храм. Той е построен през 1482 г. от внука на Ашикага Йошимитсу – шогун Йошимаса. Гин на японски означава сребро, но на Гинкакуджи само името му е сребърно. Изграден е от дърво и никога не е бил покрит със сребро, защото избухнала война и мощта на шогун била сломена. Сребърният павилион първоначално

Сребърният павилион

Златният павилион

също е бил използван за вила. По-късно е превърнат в храм, известен като Йишо-джи. Той е двуетажен, с пирамидален покрив. Тук, в градинския комплекс, се намира и стаята за чаена церемония Тогудо, която се смята за прототип на японските чайни. Градините и пътешките около двата павилиона са подходящото място за медитативни разходки и релаксация, ако ги няма туристите. Но те са навсякъде. Любуваме се известно време на красивата гледка на града и тръгваме по улици, пълни с магазинчета за хранителни стоки и сувенири, с ресторанти и чайни. Тук на всяка крачка има специалитети от зелен чай – сладолед от зелен чай, сладкиши от зелен чай, бонбони от зелен чай. Колкото и да бързаме, не успяваме да влезем в императорския дворец, защото го затварят в 16 часа.

Успокоявам се с няколко снимки отвън и не ми остава нищо друго, освен да се наслаждавам на дърветата гинко билоба наоколо. Казват, че били 10 000. Есента ги е украсила в неописуемото яркочълто на японската палитра. Но нямам много време за релаксация. Потегляме към източната част на Киото.

Кийомидзу-дера – храмът на чистата вода

Сменяме няколко автобуса, следвайки изрядно изготвения японски маршрут, и най-после пред нас изплува с оранжевата си прелест будисткият храм Кийомидзу-дера.

В продължение на много години японците се изкачват до храма, за да се поклонят на богинята на мило-сърдието Канон и да пият вода от свещения извор. Храмът бил основан още през 778 г. до извор с лечебна вода. Днешните постройки обаче са от 1633 г.

Порталната врата Ниомон е охранявана от две дървени четириметрови фигури, известни като Диамантените воители. Те са символично преддверие към религиозния комплекс. От централната порта Нио започва път, който води до Централния храм. Хондо е основната сграда на храма и представлява съкровище на резбарското изкуство. Изработен е изцяло от дърво и в цялата му конструкция няма нито един гвоздей. Известен е с голямата си дървена тераса, паддържана от 13-метрови дървени колони, от която има прекрасен изглед към града. Вътре е разположен религиозен олтар, където е и фигурата на Бога с 11 лица, известна в женското си подобие под името Канон. Изразът „да скочиш от сцената на Кийомидзу“ означава да приемеш предизвикателството. Скачащите вярвали, че ако останат живи след скока от 13-метровата височина, желанието им ще се сбъдне. Сега скоковете вече са забранени. По пътя на западната порта се намират триетажната пагода Санджуното, камбанарията, библиотеката със сутри, Храмът на основателите и Асакурският храм. На изток от Централния храм се намират храмовете

Шакямуни и Амиди и Вътрешният павилион. Трите ручея, дали името на храма, са на юг. До тях е Долината на брокатовите облаци. Зад нея е храмът Тайсан-джи и малка тристепенна пагода, а на север е Павилионът на постиженията. Особена атракция на комплекса представляват двата Камъка на влюбените, разположени на 6 м един от друг. Японците казват, че този, който достигне от единия до другия камък със затворени очи, ще намери истинската любов.

В магазините около храмовия комплекс се продават сувенири, амулети за влюбени, талисмани за здраве, за успешно вземане на изпитите и т.н. Кийомидзу-дера е един от символите на Киото и неслучайно е популярна тема в японската класическа литература и в японския театър в продължение на столетия. Той е и един от 21-те финалисти за Новите седем чудеса на света. Това е последната забележителност на Киото, която успяваме да видим. Вече се смрачава и тръгваме към автобусната спирка. Оставяме квартала на гейшите Гион и останалите храмове за следващото ни посещение. За да разгледаме по-добре Киото, са ни необходими поне няколко дни. Автобусът ни стоварва пред ултрамодерната гара и ни връща към действителността. Влакът ни потегля след няколко минути. А да се пътува с влак в Япония е незабравимо удоволствие.

Мария Захариева

Разходка с рикша в Киото

Пред Кийомидзу-дера